

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

“ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ,,!

Ήραχος Μαρζολέ ήταν ο αγαθότερος άνθρωπος του κόσμου, όταν δεν ήταν πτωχός. Ήταν καταδεχτικός, γλυκομίλητος και πρώος κμέχρι του άριστερου! Το δαστόχημα μονάχα ήταν ότι στις δέκα μέρες, μόνο τη μία ήταν νηφάλιος και εύκατάβεργτος. Όταν ο Ήραχος Μαρζολέ έρχονταν στον στρατώνη πτωχός, έγραφε ο Θεός να βάλει το χεράκι του! Όλα του γταίγαν, όλα: Οι άνδρες, ή στολές, τα χρεβάτια, το ταβάνι, τα πάντα!...

— Μαρζ, τί γουρνάνα είν' αυτά που έχω στην Ήη μου!... Ξεφώνιζε. Θεέ μου, πώς να ξεπουραδωφ μ' αυτά τ'α κτήνη! Δεν έχει! Όλη ή Ήη θά κοιμηθί άπόψε στο χωρητήριό!...

Οι άνδρες άσκαλιε, με τ'α χέρια στη ραφή της περικειλίδος, κτάς παιλάς προς τ'α Ήζωα, τ'αφίνο, έκαθιθόνοντο σέ στάσι αά γούλας προσοχής και περιμένον, όφες ολόκληρες, με χτυποζάρδι, τ'ο γινώσκον και λιτρούνα παράγγελα ενάπασια.

— Έλα 'δω, λοχία! Ξεφώνιζε τότε ο Μαρζολέ. Πές μου: πέ ποιά συνμεταξία ζώον ύπάρξια, βρέ κτήνος; Τι χάλια είν' αυτά που έχω ο σέλας σου; Αυτός δεν είνε θέλας... είνε σταυλος; Τιποτε... Δεν θέλω ξεηγήσεις! Έπίλασσε! Θά είνε κόφω μέσα κμέχρι του άριστερου! Ένωσεί; κμέχρι του άριστερου!

Κι Έφτασε κατακόκκινος από όργη, ενώ έπανελεύονταν διακόζοι:

—Μέχρι του άριστερου! Μέχρι του άριστερου!...

Αυτή ήταν ή προσοχή του φράσις. Κανείς δεν μπορούσε να κοιτάζω τ'α άφροδώς έννοσές λέγοντας κμέχρι του άριστερου! Μά ήταν ολόφανερο ότι, με τ'ο ζαλιμένο άπ' το ποτό μυαλό του, νόμιζε πώς τ'ο κμέχρι του άριστερου φάνερον κάτι που δεν είχε τέφρα, κάτι που δεν τελείωνε ποτέ, την αλωσύνηρα ίσως και τ'ο άπειρο, κάτι άνάλογο με τ'ο: κμέχρι συντελείας τόν αιώονα.

Έξω από τόν στρατώνη, ο Ήραχος Μαρζολέ περνούσε τόν καιρό τόν στο καφενείο. Διακόζοι έπανε άφέντι και μάλιστα φβελτισμένω και εέτηξεμένω, όπως έλεγε, σύμφωνη με τ'α δική του προποραφή έφφείσαι, άνακατόνοντάς τ'ο με νόναζ. Όσο για τούς συναδέλφους του, οι άνώτεροι του δεν τ'ο μιλούσαν ούτε και για τόν τιμωρήσειον και οι ίσοβαμοί τόν πάλιν δεν μιλούσαν μαζί του παρά μονάχα όταν ή ανάγκη της ύπηρεσίας τ'ο καθίστασαν αυτό άναπόφευκτο...

Μά μέρα ο κληρωτός Λεφουρσέ άκουσε να τόν φωνάζουν μέσ' άπ' τ'ο σταύλο, όπου για πρώτη φορά ήξε άναλάβει ύπηρεσία. Έτρεξε άμέσως. Ο Μαρζολέ τόν περιέμενε, μ' άνοιχμένα τ'α πόδια, με τ'α χέρια στις τσέπες, με πρόσωπο ξαλαμμένο και με μάτια που σπύζαν άπ' προσοπασιμένη όργη.

—Ώσ' είσαι σταυλοφύλακας; ρώτησε ο Ήραχος τόν Λεφουρσέ.
—Μάλιστα, κύριε Ήραχε.
—Τ'α συγχαρητήρια μου. Βορμιάς ο σταύλος σου, βρέ!...

Ο Μαρζολέ είχε τ'η μαγία, όταν ήταν πτωχός, να μη βλέπη τίποτε καθωρό. Μά ο κληρωτός, ο όποιος άγνοούσε αυτή την ιδιοτροπία του Ήραχου και ο όποιος δεν μπορούσε να ξεηγήσει τις παρατηρήσεις του άξιοματικού του, παύζηνε, τ'α έχασε και δεν ήξερε τί να τ'ο πη.

Ο Μαρζολέ σπαρώφτε τ'α χέρια του στο στήθος του και κίταζε βλέπερως τόν κληρωτό.

—Έτσι λοιπόν, ε; φώνιζε. Γιατί δεν μου άπαντάς; Δεν με χαμπαρξεις καθόλου! Αυτή ή χερμάξα τί θέλει εκεί;

Η χερμάξα όμως ήταν βαμμένη σέ μία γωνία, στη θέσι που έφρεπε.

—Μά!... τραβίσε ο Λεφουρσέ.

—Τι μά και ξεμάλ... τόν δέκονε ο Ήραχος. Θέλεις να μου αντιμείνης κόλιας!... Σού άρξίζονα, στην τμη μου, πώς αυτό πρώτη φορά με σένα συμβαίνει. Πές μου, λοιπόν, χαμίνε, φραντζέσαι πώς έγω θά καθωρξω, θά σαρφίον και θά κιλώω τ'α χερμάξα, ενώ εσένα ο νοός σου θά γυρνά στην έφρομή σου;...

Ο κληρωτός ξεέλαβε τ'α λόγια του λοχαγού του σάν έκφρασι σφαργαξής οικειότητος και άρχισε να γελιά.

—Α! Γελιάς! Γελιάς! βροντοφώνιζε ο Ήραχος. Βρέ τ'ο κτήνος! Τώρα, περιέμενε λιγάκι και θά σου μάθω έγω να γελιάς!...

Και, βγαίνοντας στο κατώφλι της οξώπορτας, άρχισε να γουρνάξη:

—Σαλπικητής! Σαλπικητής! Βάρα άμέσως άταξιοματικούς ύπηρεσίας τροζάδην!

Ο καιμένος ο σταυλοφύλακας είχε κτριάνσει και περιέμενε να έδη τί τ'ο έμελλε να πάθη!...

Ο ύπαξιοματικός έφτασε λαχανιασμένος, όχι τροζάδην, αλλά κελιάζοντας. Δεν έπιτρέπονται άσπείρα με τόν Μαρζολέ, όταν είνε μεθυσμένος!...

—Λοχία, είτε ο Ήραχος, τόν βλέπεις αυτόν; Έ! τόν βλέπεις;... Λοιπόν, είνε τ'ο μεγαλύτερο γουρνάφι τ'ου συντάγματός! Από σήμερα δεν θά κληθί πιά, ποτέ, άπ' τ'ο σταύλο. Θά προσέχης, όταν παροδύσεις την ύπηρεσία σου, να τόν παροδύσης κ' αυτόν στον άλλο λοχα, ο άλλος στον άλλο και κοβτω καθέξης... μέχρι του άριστερου! Μεταβολή τώρα!... Μαρζ!...

Ο ύπαξιοματικός χαρξήθηκε.

—Μάλιστα, κύριε Ήραχε. Κατάλαβα. Ο κληρωτός αυτός θά μένη μόνιμος σταυλοφύλαξ!...

Πέρασε ένας ολόκληρος μήνας κ' ο φουκαράς ο Λεφουρσέ, δεν τ'ο κώηνεσε φουά άπ' τ'ο σταύλο. Η θροούπινη σκούπα είχε γίνει άχώριστη συντροφιά τ'ου. Είχε σφειγθεί, να πούμε, με τ'η. Ο λιμερξής την κρατούσε... άγχαζε και τ'η νύχτα άκούον κωϊόταν άγχαζιά μαζί της επάνω στα δειμάτια του στανού. Πεταγόνταν στον θάλαμο για δού κελιά της όφρας μονάχα, για να κώηνε μαζί φετα κοικαμάνα, για κ'άλλα ξαναγούριζε στο σταύλο.

Μά και τ'α άλογα του σέλαμού δεν περνούσαν καλύτερα άπ' αυτά τόν. Ο Λεφουρσέ ξεθιμάνε πάνω στα άθωα αυτά ζώα. Τ'α χτυποτά, ένκεφραμένω ο κωζουοίξης από τ'η μόνιμη σταυλοφύλαξη, σινδαλοντας κάθε χτύπημά του με τ'ην στερεότιπη φράσι:

—Νά, πάρετε, βρέ καθώριατα. Αυτές σάς τίς δίνει ο Ήραχος!...

Και τ'ο χερότερο είνε πώς αυτή ή κατάσταση φανόνταν πώς δεν θά τελείωνε ποτέ. Ο λοχίας τ'ης ύπηρεσίας έπιτελούαν άδύτηρά τ'η διαταγή του Ήραχου. Ο καθένας παρόδινε τόν μόνιμο σταυλοφύλακα στην ύπηρεσία του άλλου!...

Έέλος, τ'ο ποσό τ'ης τρακοστής έκτης ήμερας, ο Λεφουρσέ βγήκε από τ' άπιαρι του κωϊαριού, που ήταν ο κέπτεσμος κωϊόνας τ'ου, με τ'ην άπόφασι να μη ξαναγυρνά πιά εκεί τ'ο βράδυ. Βγήκε στην οξώπορτα του σταύλου και, μόλις είδε τόν Μαρζολέ, προσώρησε με άποφασιστικό βήμα και σπάθηνε κλαρίνο μπροστά τ'ου.

—Κύριε Ήραχε, τ'ο είπε, λαμβάνω την τμη να σάς παροκαλέσω όπως ελαρεστούμενος μου χαρξίσετε τ'ην ποιμή μου!

—Ποιά ποιμή; ρώτησε κατάκληρος ο Μαρζολέ.

—Κύριε Ήραχε, πέφασε ένας μήνας τώρα, και περισσότερο, που με βάλατε σταυλοφύλακα κμέχρι του άριστερου!

—Λοιπόν; ρώτησε ο Μαρζολέ, χωρίς να καταλαβαίνη ύποτε άπ' ότι έλεγε ο κληρωτός, γιατί ήταν ξεμειθυστος.

—Λοιπόν, κύριε Ήραχε, είνε τριανταπέντε μέρες τώρα, που δεν κοιμηθίκα στο θάλαμο, κιά!...

Δεν προσέτασε όμως ν' άποσώση τ'η φράσι του.

—Τι; Τι; Τι; άρχισε να ξεφώνιξη ο Μαρζολέ. Σταυλοφύλαξ κμέχρι του άριστερου!... Τριανταπέντε μέρες!...

Και, άνάβοντας άπ' τ'ο θυμό του, έκανε μεταβολή και φώναξε:

—Σαλπικητής! Σαλπικητής! Γρήγορα, βάρη: αλοχίας ύπηρεσίας τροζάδην!... Για τ' όνομα του Θεού!... Τροζάδην!...

Ο ύπαξιοματικός έφτασε λαχανιασμένος.

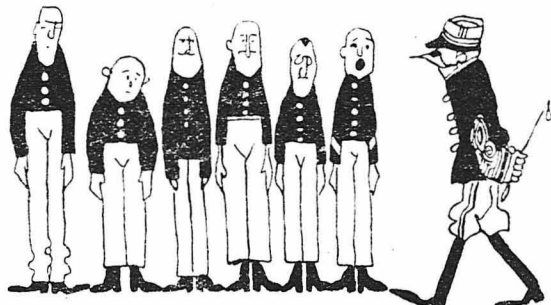
—Λοχία!... Λοχία!... Δεν πιστεύεις λοιπόν σέ κανένα θεό;... Πώς αυτός ο άνθρωπος είνε τριανταπέντε μέρες τώρα σταυλοφύλαξ;...!

—Κύριε Ήραχε!... νόμιμζε να φθίση ο λοχίας.

—Τριανταπέντε μέρες σταυλοφύλαξ!... Ξανάτε ο Μαρζολέ. Άποζώ πώς δεν έσκασε αυτός ο άνθρωπος!... Γύρισε, παιδί μου, στο θάλαμό σου— συνέχισε άποτεινόμενος στον έμβρόντητο κληρωτό— και να δηλώσης άσβήνερα! Άκούε; Άκουσε τώρα και κάτι άλλο: Νά φταιξής στην άναφορά όγτώ μέρες άδεια!... Τριανταπέντε μέρες σταυλοφύλαξ!... Πώς δεν έσκασε!... Λοχία, πήγαινε άμέσως να κλειστής εφ' τού τ'ορα στο σταύλο!...

—Πόσες μέρες, κύριε Ήραχε;

—Μέχρι του άριστερου!, κτήνος! βροντοφώνησε έξω φρονών ο Μαρζολέ. «Μέχρι του άριστερου!»!...

Οι άνδρες έστεκαν μπρός του κλαρίνο!...